

Tine Mlinarič

Ptičje reči

Vitice

Nikjer odmeva,
nikjer klicaja.
Noč brez senc.
Ob jezeru
brez dna
in bregov.

Utrinek zvezde čisto
pri tleh.
Sanjal sem o *viticah*,
nevestah za noč,
ki mi odpirajo izhode,
vzdržujejo let lista –
in kar je na meni
vzšumevajočega.

Palček

Slišal,
videl,
stražil zaklad,
čuval reko,
zunaj in znotraj,
z dolgotrajnostjo
in nekvarljivostjo,
pobarvano
z *rdečimi* akvareli –
kakor čokoladna juha
ali džem sok,
ki ju pijem,
brez pomoči dlesni
in zob –

skozi grlno ožino,
za pljučni dih,
za srčni tik.

Menjave

Ko
se
namesto
o
sebi
začno
vprašanja
o
tebi

Ikarova perut

V tančicah,
daljših od noči,
na zračnih blazinah,
mehkejših od izvirov
rek.

Brez senc,
kakor sonce v zenitu –
v objemu
ptičjih
reči

vijuga
vitko telo.

Jobova plavut

Modro
je napolnilo,
kakor bi k Alici
zvabilo,
v svetlo noč,
na drugo lično stran,
brezmejno –

za spravilo pridelka
pod gladino,

kamor se ne hodi
po nogah.

Mana

Opoldansko
vroče
je prekrilo
otroka brez las,
sodom popotne vode
odškrnilo duri.

Kleti so izsušene,
poganjek
ovenel,
pomisel ubegla.

Skozi kljune ptičjega petja –
hrana trstičju
in dušam.

Obrat

Brez solz
poči meh
in odtoči
staro vino.

Zveri so pomirjene,
letni časi zamenjani.
Nova pot je
smer jutra,

ki zapolni
minljivi krak
noči.

Vrata

Iz ledenih rož
je izpraskal
cvetni prah

in ga potrosil
po tečajih
svojih vrat,

ki se –
za druge lahkotneje
odpirajo.

Skoznje
izstopajo
množinasti.

Papagaji

S sejalčevimi
prgišči
so rosili cukrčke,

v jeziku
zemlje,

s pomnoženji,
med –
njunimi.

Ptičja hrana

Čez-rasli jeziki –
poželi so žitno zlato
njive

in napolnili kašče,
rumeno.

Sedmi dan
odprli bi pokrov.

Da ne bi sami
bili,
k drugim šli,
z njimi
peli
z glasovi –
ki so od *vseh*.

Konec.